

som tidligere har beklædt den Stilling, jeg nu har den Ære at indtage. Det var, saavidt jeg skjønner, tre Punkter, som det ærede Medlem særlig fremhævede. Det ene var § 24, det andet § 81, og det tredje var Spørgsmaalet om Forholdet mellem det nye Aktordsystem og Affsaffelsen af det præklusive Proklama i dette Ord's nuværende absolute Betydning. Hvad § 24 angaar, da tror jeg, at alle de ærede Medlemmer, som have hørt det ærede Medlems Udtalelser, ville erkjende, at forinden der foreligger et Forslag fra det ærede Medlems Side, vil det være umuligt at udtale sig nærmere om hans Bemærkninger. Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, gif hans Bemærkninger ud paa, at Reglen i § 24 burde gives noget skarper; jeg tror navnlig, at han udtalte sig saaledes: noget mere objektivt, noget mindre subjektivt. Ja, men det kommer rigtignok an paa, om og hvorledes dette lader sig gjøre. Til svvende, og sidst maa det dog være klart, at det maa være Retten, der ved et samvittighedsfuldt Skjøn afgjør, om Betingelserne for Lovens Anvendelse i et enkelt Tilfælde ere tilstede, og jeg tror, at det skal være vanskeligt i saa Henseende at opstille Udtryk, som ikke med Nødvendighed i den første Tid, da saadanne nye Regler indføres i vor Retsspraxis, maa fremkalde Afgjørelse ved Domstolene. Jeg kan paa ingen Maade betragte det som en Indvending mod saadanne nye Bestemmelser, at der maa finde en saadan — om jeg saa maa sige — Indøvelse Sted, inden alle Vedkommende med Sikkerhed kunne se dens Betydning in praxi. Det turde være uundgaeligt, naar den Art nye Retssætninger skulle indføres, at de maa indøves; dette sker undertiden ved umiddelbar Anvendelse, men ofte kun derved, at der i Tvivlstilfælde falder Dom om Maaden, hvorpaa Loven skal anvendes. — Det ærede Medlem lagde særlig Bægt paa Indvendingen mod § 81, hvorefter det er Skifteretten, der kan bestemme Skyldnerens Anholdelse eller Fængsling. Jeg kan ikke lægge nogen principiel Bægt paa, enten det er Skifteretten — Skifteforvalteren er jo Skifte-dommer — som affiger Fængslingsskjendelsen, eller det er den almindelige Dommer. Om Anholdelse behøve vi jo ikke

at tale. Hvis dette er et Punkt, hvorpaa der fra Manges Side eller fra Enkeltes Side lægges Bægt, ja, jeg vil sige, hvis endog blot det ærede Medlem vedvarende lægger afgjørende Bægt derpaa, kan det ikke falde mig ind at gjøre Vanskelighed ved en Forandring heri, men jeg kan aldeles ikke erkjende, at de Grunde, hvorpaa denne Indvending er bygget, i og for sig ramme. Det er vist sikkert nok, at Grundloven ikke særlig har tænkt paa Skifte-dommerne, men det er jo klart, at Spørgsmaalet ikke er, om man i 1849 særlig har tænkt derpaa, men Spørgsmaalet er, om den i Grundloven nedlagte Tanke er fyldestgjort eller frænket ved senere foreslaede Bestemmelser. Jeg har nu ikke mindste Tvivl om, at Grundlovsbestemmelsen er fuldstændig hævdet ved det her gjorte Forslag; thi Grundloven opstiller blot i Almindelighed den Fordring, at Fængslingsskjendelsen affiges af en Dommer, altsaa undergives den Garanti, som deraf er betinget, og underkastet den Prøvelse ved en høiere Domstol, som kun er mulig, naar Skjendelsen affiges af en Retsembedsmand. Men disse Betingelser ere i fuldeste Maal fyldestgjorte, naar det er Skifteretten, som affiger Skjendelsen. Om Retsorganisationen i den Tid, som følger ovenpaa Grundloven, fjerner sig noget mere eller noget mindre fra den Tilstand, som fandt Sted i 1849, har ikke Indflydelse paa Anvendelsen af Grundloven, men hvad der fordres, er altsaa her, at Fængslingsskjendelsen er undergivet de Garantier, som Retskjendelser ere undergivne ved Affigelsen og senere Prøvelse. Jeg tror, at det ærede Medlem i det Hele tænker for meget paa den nuværende Tingenes Tilstand og for lidt paa den, som vil fremkomme, naar Grundlovens Bestemmelser i Dvrigt ere gennemførte. Det er klart, at den nuværende Forening mellem Dommer og Politi vil forsvinde, men — som sagt — jeg nævner dette blot, fordi det vilde være en Anke, hvis Lovforslaget virkelig skulde indeholde en Bestemmelse, som stred imod Grundloven. Jeg skal altid være med til at vise den ømmeste Sagtagelse af de Krav, som maa gjøre sig gjældende i Henhold til Grundloven, men jeg tør vel sige, at der her virkelig maa være en stærk Formodning imod, at der skulde kunne fore-